

Kevin Borbye Edelvangs prædiken fastelavns søndag

Taler

Kevin Borbye Edelvang
Sognepræst

Dato

15. februar 2026

Sted

Sct. Peders Kirke, Næstved

Omstændigheder

Prædikenen blev transmitteret i programmet Gudstjeneste på P1 d. 15. februar 2026.

Prædikentekst

Lukasevangeliet kapitel 18, vers 31-43

Salmer

DDS 330: Op dog, Zion! ser du ej
DDS 559: O Helligånd! Mit hjerte
DDS 633: Har hånd du lagt på Herrens plov
DDS 383: Det er så yndigt

- 1 Hvad er det, der går og går, men ingen vegne kommer?

Sådan lyder en gåde fra min barndom. Måske også fra jeres. Sådan lød gåder i gamle dage. Og det er vel uret, der er svaret, men ligesom talemåder og mundheld har også gåder ofte en dybere sandhed eller undren i sig.

- Hvad er det, der går og går, men ingen vegne kommer? Ja, i grunden fremkalder spørgsmålet hos mig et lille hjertesuk: Det lyder lidt som mig, det der. Jeg farer fra det ene til det andet, men altid slås hjem lige før jeg rykker ind på Ludopladens sidste ben: Vejen til fred på de farvede felter.
- 10

- Men selvom det virker uden formål og umiddelbar mening nogle gange, så skal vi jo gå. Det siger både vi og fællesskabet og alle vores fortælling til hinanden gang på gang: Thi evig stilstand er død, og det er også farligt at se sig tilbage, man kan ligefrem blive en saltstøtte. Tænk på Lots hustru ved Sodom og Gomorras ødelæggelse.
- 15

- Men hvor skal vi så gå hen? Vi står på tærsklen til fastetiden, den begynder på onsdag, askeonsdag, hvor mennesket gennem tiden har mindet sig selv og hinanden om vores dødelighed, blandt andet i erkendelsen af det dybe hjertesuk, at det føles som om, vi går og går, men ingen vegne kommer. Det er påsken, der er målet, men måske er den også vores startpunkt?
- 20

Se, vi går op til Jerusalem! siger Jesus. Men hvad venter der på os, deroppe? Og
25 når vi nogensinde frem? Kan et menneske gå hele vejen? Jeg plejer at sige, at i kristendommen har vi ingen svar. Vi undersøger verden spørgende, idet vi ængstes og håber på samme tid. Vort eneste svar "Jesus Kristus", og det navn er i sig selv et spørgsmål.

30 Og Jerusalem, den hellige stad, som er målet for vores vandring er sandelig også et tvetydigt billede. Jerusalem er jo både den guldbelagte stad med porte gjort af perler. Den nye by, der kommer ned fra himlen og som måske venter på os allesammen ved vejens ende. Men Jerusalem er også offerstedet. En morderstad. Lidelsens, blodets og dødens sted. Og dette modbillede til det gyldne Jerusalem,
35 det er i sig selv også dobbelt, for vel mindes vi altid om det her i Sct. Peders Kirke – det enorme gotiske krucifiks med den lidende Kristus, der hænger lige over alterblokken.

Men ved torturinstrumentets fødder står kalken, hvorfra Jesu blod rækkes
40 videre til os til syndernes forladelse og evigt liv. Der er håb i det billede. Men det er en gåde.

Og korsets gåde er lige præcis den kærlighed, Paulus skriver om i den ofte brugte læsning, jeg læste fra alteret. Den læses efterhånden til vielser, til begravelser,
45 vælges til konfirmandord, citeres vidt og bredt – kærlighed er en populær valuta, måske særligt i disse dage, hvor mange kaster sig over Valentine-fejring med kærlighed i gåseøjne og i enorme doser.

Der er for så vidt ikke spor forkert ved verdens trang til at tale om kærlighed.
50 Måske er det endda et udtryk for håb om frelse i sig selv.

Men det er ikke kærlighed, som vi forstår den i troens sprog. Det er ikke den samme kærlighed, som Paulus taler om.

55 For at forstå den sande kærligheds væsen og billede, må vi læse dagens to tekster ved siden af hinanden. Kærligheden er vejen til Jerusalem. Vejen mod det endegyldige nederlag. Mod tortur, fornægtelse og død. Og det er vejen mod den største sejr, jorden har set, da menneskesønnen, Guds levende ord, lukkede sine øjne i og drog sit sidste suk.

60

Han gik op til Jerusalem for at dele vores død med os, for at vi få del i hans liv i himlen og på jorden.

65 Kristus er ethvert menneskes udgangspunkt og ophav. Han er også vores bestemmelse. Og han er selv vejen, vi får lov at færdes på, både når livet lykkes, og når det er svært.

70 Hvis vi tør tro på det. Hvis vi tør gøre gæden Kristus til vores vej, så bliver livet for os uden tydelig begyndelse og aldeles uden ende. Af jord er du kommet, til jord skal du blive. Livet kan blive en vej, hvor startboksen og målstregen er det samme sted.

75 Vi kan gå og gå og aldrig komme nogen vegne, men det gør heller ikke noget, for vi er præcis dér, hvor vi skal være: Den tomme grav. Døbefonten. Alterbordet, Jesu legeme og blod. For det kristne menneske er dét sted vores udgangspunkt, og det er samtidig vores endemål.

80 Den blinde ser det klart: Jesus, Davids søn, forbarm dig over mig, råber han. Dét er troens gave. Dét er håbets genstand. Dét er kærlighedens vandring.

Se, vi går op til Jerusalem.

Så fremad da, i Jesu navn. Amen.

85

Kilde

Manuskript tilsendt af taler og udgivet af Danske Taler med tilladelse fra taler

Kildetype

Digitalt manuskript

90

Tags

Anden tekstrække, Fastelavn, Prædiken, Prædikener fra 2000-tallet

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/kevin-borbye-edelvangs-praediken-fastelavns-sondag>

95